

Beszámoló a mecseknádasdi Liszt Ferenc Német Nemzetiségi Általános Iskola hetedik osztályosai HAT-KP-1-2025/1-000454 azonosítójú pályázatának megvalósításáról

A pályázat beadásával célunk volt, hogy kapcsolatot teremtsünk az érintett tájegységek magyarságával és erősítsük egymásban az együvé tartozás érzését.

Célunk megvalósításához a pályázatban igényelt 4 291 162 Ft-ot a Bethlen Gábor Alapon keresztül Magyarország költségvetéséből biztosították, amit hálásan köszönünk!

A Csillagösvény Utazási Iroda ajánlatai közül a Székelyföld kincsei – Sóvidék csodái 5 napos útját választottuk.

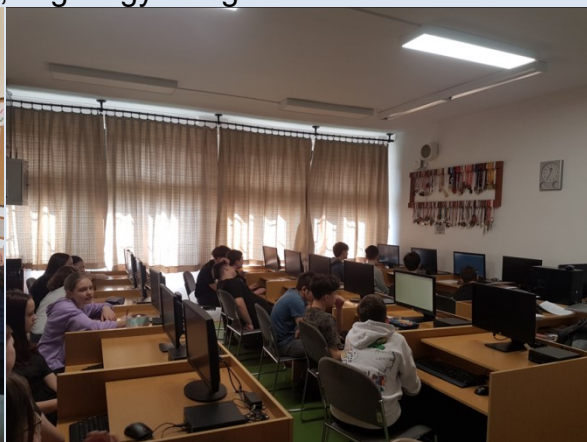
Az utazást teljes osztálylétszámmal, 19 fővel és 2 kísérővel terveztük, sajnálatos módon betegség miatt végül csak 18 diák tudott eljönni.

Az utazás előkészítése a teljes tanév során folyamatosan történt. Már a tanév első részében több videót is megnéztünk Székelyföldről, megbeszéltük, hogy kik a székelyek, hogyan élnek ma is.

December 18-án részt vettünk a Magyarság Háza rendhagyó óráján.

Amikor hírt vettük, hogy támogatják az utunkat, megkezdtük az ismerkedést a programban szereplő állomásokkal. Többször is megoldottuk az okosdoboz.hu oldal ide vonatkozó feladatait: először közösen, aztán csoportosan, végül egyénileg.

Faliújságot készítettünk, megismerkedtünk a székely zászlóval, himnusszal, és feltettük a részletes programtervet is, hogy mindig szem előtt legyen.

Beszéltünk a Kárpát-medence etnikai viszonyairól, Székelyföld különleges helyzetéről.

Aztán május 25-én érkezett a „nagy nap”, elindultunk. Korán kellett kelni, mert nagyon hosszú út várt ránk.

Szerencsére a kényelmes buszunkban pihenni is lehetőség volt utazás közben.

Igyekeztünk minél ritkábban megállni, hogy időben odaérjünk. A határ után egy nagyváradi benzinkútnál már az volt az első élményünk, hogy az eladóval magyarul tudtunk beszélgetni.

Utunk első hivatalos állomása a Királyhágó volt, Erdély kapuja.

Megcsodáltuk az előttünk elterülő dombos, erdős vidéket. Nem sokat időztünk, nagy volt a tömeg, talán a csíksomlyói búcsúról hazafelé tartók miatt. (Éppen Pünkösöd hétfő volt.)

Az időjárással kedvezett, a felhők nem hoztak esőt az 5 nap alatt, a napsütés és a kellemes meleg volt jellemző.

A nap második programpontja a körösfői református templom megtekintése volt. Jólesett a rövid séta a parkolóból a dombon lévő, fallal körülvett templomig. A lelkész sok érdekességet mondott el, többek között a kalotaszegi hímzésekről, a kazettás mennyezetről, a gyülekezet hagyományairól, Il. Rákóczi György szőnyegéről.

A hosszú út után már elég későn értünk nyárádszeredai szállásunkra, ahol a finom vacsora után hamarosan le is pihenhattunk a kényelmes szobáinkban.

A második napon szerencsére már nem kellett olyan korán kelni, bár lustálkodni sem volt idő, hiszen a Sóvidéken rengeteg látnivaló és élmény várt ránk.

Első megállónk Szováta volt, ahol a parkolótól a Medve-tóig tett séta során sok jellegzetes épület mutatta még a monarchia idejének jellegzetes üdülőhelyét. Rövid időre megpihentünk Petőfi Sándor szobránál, aztán körbejártuk a tavat, megnéztük a nem messze lévő természetes sódombot. Jól megjegyeztük, hogy a Medve-tó a nevét a kiterített medvebőrre hasonlító alakja miatt kapta, és hogy a világ legnagyobb heliotermikus tava, ami azt jelenti, hogy a tetején lévő édesvíz alatti sós víz a napsütés hatására felforrósodik, ha nem keverjük el.

A séta után a következő állomás Parajd volt, ahol a sajnálatos események miatt a sóbányát nem tudtuk megnézni, ennek ellenére nagyon tartalmas programunk volt: a művelődési házban egy igazán érdekes huszárkiallítást és bemutatót láttunk. Megismerkedtünk a huszárok életével, ruhadarabjaikkal, fegyvereikkel, énekeikkel, táncukkal. A ruhákat fel is próbálhattuk, a fegyvereket kézbe vehettük.

Ezután átmentünk a szomszédos Áprily Lajos általános iskolába, ahol az ottani hetedikesekkel bemutattuk egymásnak iskoláinkat, és jól beszélgettünk mindenféléről.

Sajnos a rendelkezésre álló egyetlen óra meglehetősen kevésnek bizonyult.

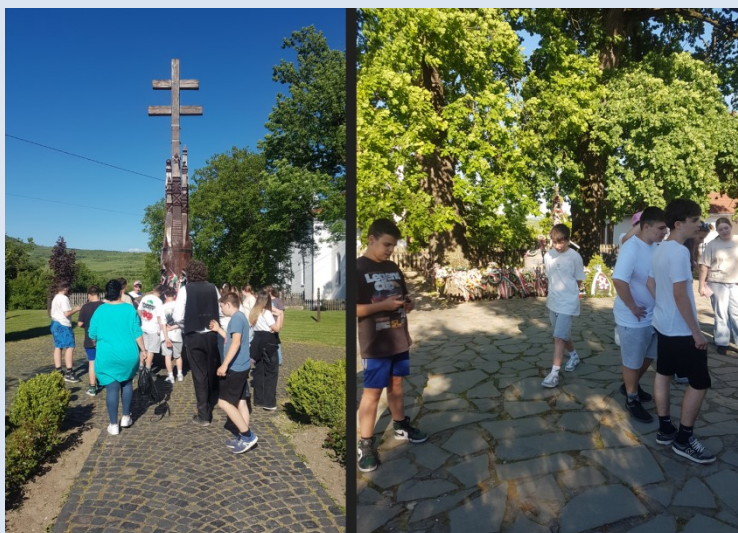
Indulnunk kellett tovább, mert Korondon három mesterség bemutatója várt minket. Először sóvágónál jártunk, aki a Petikéknek és Katikáknak elmesélte a parajdi só áldásos hatásait, és hogy hogyan és milyen termékeket gyárt belőle.

Ezután a faesztergálás rejtelseibe kaptunk bevezetést, megnéztük, hogyan készül egy szögletes fahasábból tekebábu, lehetőséget kaptunk a szerszámok kipróbálására is.

A fazekasság mesterfogásairól a 84 esztendő Józsa János, a népművészet mestere beszélt nekünk és tartott bemutatót. Mesélt a viszontagságos, de tartalmas életútjáról.

Lassan esteledett, de azért Farkaslakán még megálltunk a Trianon-emlékműnél és Tamási Áron sírjánál, mielőtt elfoglaltuk szállásunkat egy panzióban. A szobák felszereltsége nem volt olyan jó, mint a nyárádszeredai szálláson, de itt is kedvesen, finom ételekkel vártak bennünket.

A harmadik napon is időben kellett indulnunk, mert hosszú túra várt ránk. Előtte megálltunk Székelyudvarhelyen, és megnéztük a városközpont nevezetességeit, többek között a szoborparkot, a Városházát és a Református Kollégiumot.

Az Emlékezet parkjában 13 magyar király, író és más híres ember szobra tekinthető meg.

Székelyvárságra indultunk. Székelyudvarhely szélén telefonjainkra medveriasztás érkezett, de sajnos a medvét nem láttuk, csak a helyi katasztrófavédelem autóját, akiknek egy családi ház lakói éppen mutatták, hogy merre látták a medvét pár perccel korábban...

Székelyvárságon a buszról egy platós teherautóra szálltunk át, mert ezzel tudtunk feljutni a hegytetőre a köves, kanyargós úton.

Félúton megálltunk a Csorgókő-vízesésnél, aztán mentünk a Parlament ABC-hez. Onnan gyalog mentünk a kilátóhoz, körbenéztünk: mindenfelé Székelyvárság. Ugyanis Európa legnagyobb területű falujáról van szó, a házak kisebb-nagyobb csoportokban nagy területen szétszórva találhatók.

A kilátótól visszaérve egy újabb hagyományos mesterséggel, a zsindelykészítéssel ismerkedtünk. Az erdős-hegyes vidéken a fenyőfából készült zsindely sokkal célszerűbb tetőfedő anyag, mint az agyagcserép. A visszaúton megálltunk egy működőképes vízimalomnál. Sajnos a gazdája pár éve elhunyt, így állapota egyre romlik.

A túráról hazaérve még egy program várt bennünket. A vacsora után két talpraesett székely fiatal környékbeli táncokat tanított nekünk a szálláshelyünk előtti területen.

A negyedik napon kivételesen tovább alhattunk, mert az első helyszín, a Mini Erdély Park csak 10 órakor nyitott. A várakozás közben meglátogattuk a Szejke borvíz forrását. A gyerekeknek nem nagyon tetszett, talán azért, mert egészségesek, és a borvíz pedig leginkább a betegek számára hasznos. A Mini Erdély Park igazi turistalátványosság, számtalan szolgáltatással. Az alapgondolat, hogy egész Erdély építészetébe bepillantást nyerhetünk 1-2 óra alatt. (Orbán Baláznak ez évekig tartott, amíg 1868-ban kiadott könyvében közzétehetette Székelyföld részletes leírását.) Az élethű makettek általában 1 m körüliek, sok közöttük az interaktív: gombnyomásra hangot, mozgást tudunk előcsalogatni. Emellett itt található az Orbán Balázs látogatóközpont (sajnos éppen felújítják, ideiglenesen zárva), egy bejárható mini vár, egy mini mozi, ahol székely legendán alapuló animációs filmet vetítenek, valamint egy remek pizzázó, ha valaki megéhezne, megszomjazna.

A parkból átsétáltunk Orbán Balázs sírházhoz, akinek köszönhetjük Székelyföld 160 évvel ezelőtti állapotának részletes leírását. A sírhoz 15 székelykapun át vezet az út, melyeknek többsége muzeális értékű.

Busszal indultunk tovább Szentegyházára, ahol egy pótkocsis traktor várt. Ezzel elindulva nemsokára elhagytuk a települést, és vadregényes utakon indultunk felfelé a Madarasi Hargitára. Patakok, fenyőerdők, kanyargós, közúzalékos utak... Hosszú út volt zötykölődve, időnként kipufogógáz-felhőben. Az utolsó 1,5 kilométeren gyalogosan kellett felmászunk.

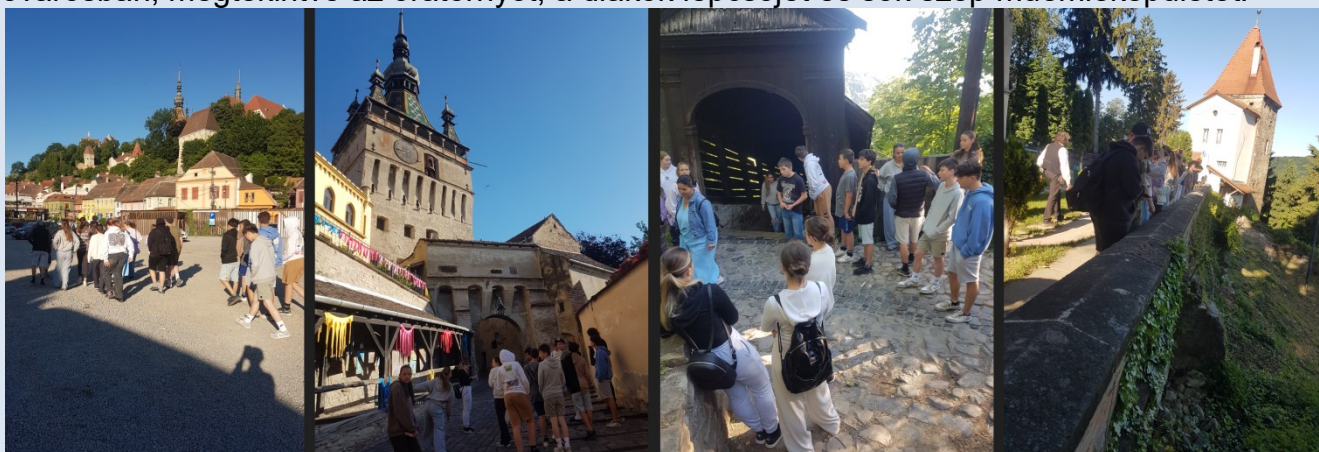

Egy kis időt eltöltöttünk a székelyek 1801 m magas szent hegyének tetején a kopjafák, nemzeti színű szalagok között, majd visszagyalogoltunk a traktorhoz, megint egy órát zötykölődtünk a buszhoz, ismételten megcsodálva a kilátást.

A szállásra érve elkezdünk készülni a hazautazásra, mert az ötödik napon nagyon korán keltünk. Erdélyi 6 órakor már túl voltunk a reggelin, a bepakoláson és indultunk Segesvár felé. Először Fehéregyházán, a Petőfi-emlékműnél álltunk meg. A magyar himnusz eléneklésével és koszorúzással róttuk le tiszteletünket nagy költőnk előtt, aki az itteni csata után tűnt el végleg.

Ezután negyed órával már Segesváron, az egykori szász városban voltunk. Sétát tettünk az óvárosban, megtekintve az óratornyot, a diákok lépcsőjét és sok szép műemléképületet.

Alig múlt 8 óra, amikor már ismét a buszon voltunk, és még nagyjából 11 órát utazva értünk haza. Rengeteg élménnyel, új ismerettel gazdagodtunk, még sokáig emlékezni fogunk erre az öt napra és Székelyföldre.

Köszönjük mindenkinek, aki segítségünkre volt abban, hogy ez az utazásunk létrejöhetett! A történet azonban még nem ért itt véget. Igyekeztünk megismertetni diáktársainkkal is az élményeinket. Először is az út során készült fotókból beszámolót tettünk ki a faliújságunkra.

A Nemzeti Összetartozás Napján osztálykeretben emlékeztünk meg és értékeltük utunk tanulságait.

Majd a június 17-én rendezett iskolai projektnap állomásaként iskolánk minden tanulójának bemutattuk, merre és miért jártunk, milyen élményekkel gazdagodtunk. A kapcsolódó feladatok között szerepelt a kisebbséknél székely és nemzeti színű zászló kiszínezése, székelykapu puzzle összeállítása, a nagyobbak kvíz keretében vetélkedhettek abban, melyikük jegyzett meg többet az elhangzottakból.

Bízunk benne, hogy mire ők is hetedikesek lesznek, nekik is lehetőségük lesz hasonló utazásra.